

KISS ANNA

A domb

Üres dombbá,
puszta helyé,
mily sötét szél
hordta egybe,
gyolcs ruhám
forgatva rajtam,
hogy kerültem
én e helyre?

Mily világos
szél, hatalmas
szándék volt az,
hogy magától
nőtt az álmodó
világból,
s nő tovább?
Mivégre van?

Hogy kísértet-
szelek járnak,
ruhám elejét
cibálják,
árnyat másik árny
kioltson,
halványuljék
itt a gyolcson.

Magamról se
tudva már, hol
ülök mormolván
magamban,
kiktől nyilván
elmaradtam,
szólongatnak,
hívna-é?

Élek-é? S ha
már nem élek,
volnék, mint
afféle lélek,
üres dombon,
puszta helyen
lélekké ki
tanít lennem?

Mint mikor
zsinórok zúgnak,
világos
ernyőink húznak
nagyrafújt
felhőkkel messze,
fel-felimbolygó
vizekre,

világos ernyőink
rése
látja, amit
nekem kéne,
a dombot kerülő
árnyat,
karón a
lókoponyákat,

látomást sodorva
lassan,
mintha lassú
félálomban
álmodnám
hibátlan eggyé
életemmel
életemmé.

*

Hogy a szent
Ural hegyen túl
ujjam alatt
ébred egy húr,
ingó-lengő
pénzeimmel
elfödött vén
homlokomrul

vagyok, ki
valamit mível,
szent Ural hegyen túl
holdak,
ezüst pénzeim
inognak
még a rén
szarváról is.

*

Még a holdat
kérelem, de
helyén már
halálos penge,
az ő népük,
az én népem,
világon átút a
vérem,

látja a
hiúz-szem, látja,
változik,
hattyú hívása,
horpadt, arany
csészék fejtől,
sátoros gyolcs
lobbanása.

Horpadt, arany
csészék fejtől,
hallik a
doromb zúgása,
idegen asszonyok
ajkán
első ideink
múlása.

*

És lobog
másféle tábor,
hol az örök
szél világol,
tágasság a
föld, a lélek,
változatlan
és tömérdek,

hol robajlik,
egymást éri,
nép a népet
nem kíméli,
kapaszkodom a
világba,
vén fejedelem
ujjába.

Ollóm, sötétköves
tőröm,
most kell a
nyereghez nőnöm,
apám mögött
e világon
a halállal
jegyben járnom.

Jegykendőn át
holdat nézнем,
mérget kóstolnom
a mézben,
anyám mögött
e világon
a halállal
jegyben járnom.

*

És megint a
húz-szemek,
fűrkészik a
lassú eget,
a földön vonuló
égből
sűrűlő, üres
kengyelek,

bomlott pólyából
a gyermek
menekül tenyéren-
térden,
szentséges lány-
hasadékat
látни a
felhősötétben!

Hallja a dorombot,
hallja,
lovát az
Etilnek hajtja,
s csak a dúlás,
csak a holtak,
hallja a dorombot,
hallja.

S csak a dúlás,
csak a holtak,
hajkarika-napok,
holdak,
mosógódrök
hólyagosra
fúvódott libegő
gyolcsa.

Hallja a dorombot,
hallja,
figyelmezteti a
bajra,
de csak az üres
kengyelek,
elbányt, arany
orsófejek.

*

Üres dombbá,
puszta helyé,
mily sötét szél
hordta egybe,
gyolcs ruhám
forgatva rajtam,
hogy kerültem
én e helyre?

Mily világos
szél, hatalmas
szándék volt az,
hogy magától
nőtt az álmódó
világból,
s nő tovább?
Mivégre van?

Hogy kísértet-
szelek járnak,
ruhám elejét
cibálják,
árnyat másik árny
kioltson,
halványuljék
itt a gyolcson.

Magamról se
tudva már, hol
ülök mormolván
magamban,
kiktől nyilván
elmaradtam,
szólongatnak,
hívnaк-é?

Élek-é? S ha
már nem élek,
volnék, mint
afféle lélek,
üres dombon,
puszta helyen
lélekké ki
tanít lennem?

Mint mikor
zsinórok zúgnak,
világos
ernyőink húznak
nagyrafújt
felhőkkel messze,
fel-felimbolygó
vizekre,

világos ernyőink
rése
látja, amit
nekem kéne,
a dombot kerülő
árnyat,
karón a
lókoponyákat,

látomást sodorva
lassan,
mintha lassú
félálomban
álmodnám
hibátlan eggyé
életemmel
életemmé.